

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΤΗΠΟ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

“Οτε ὁ Βασιτιανὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑπερῶν του οἱ δὲ κώδωνες τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου ἐσήμαινον τὴν μεσημβρίαν, τὰ τέσσαρά του τέκνα τὸν περιεκύκλωσαν, πηδῶντα εὐθύμως, λαμβάνοντα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἐκ τῶν βραχιόνων, ἐκ τῶν κρασπέδων τοῦ ἐπανωφορίου του καὶ φωνάζοντα ὡς δαιμονισμένα. Πατέρα, πατέρα, τί μᾶς ἔφερεις;

“Ἦσυχα, διαβολάκια. Ἐφώναξεν μὲ τόνον αὐστηρᾶς διαταγῆς, μετριασμένης ὑπὸ ἀκουσίῳ μειδιάματος, φιλοστόργου εὐχαριστήσεως.

— Ἦσυχάσατε, θὰ μοῦ τὸ τσακίσετε.

— Καὶ τί θὰ σοῦ τσακίσωμεν ἀνέκραξαν τὰ μικρά. Κἀνένα παιγνιδάκι!... Τίποτε στρατιῶτας! ... Καμμία κούκλα;...

— Τί! δὲν σᾶς σώνουν τὰ παιγνιδία ὅπου ἔχετε; μ' αὐτὰ ἐγεμίσατε τὸ σπῆτι!... Ὅριστε τί εἶναι. Καὶ ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θηλακίου του φιάλην ἐπὶ τῆς ὁποίας προσκεκολλημένον τεμάχιον χαρτίου ἔλεγεν. «Οἶνος παλαιός».

— “Ω, “Ω! Καλὸ κρασί! καλὸ κρασί! ἐφώναξαν τὰ παιδία κτυπῶντα τὰς χεῖρας καὶ πηδῶντα ἐκ χαρᾶς.

— Ἐδῶ ἔχουμε καὶ χοιρομέρι· ἐπρόσθεσεν ὁ πατὴρ ἐξάγων προσέτι ἐνείλημα ἐκ λευκοῦ χάρτου καὶ ἐναποθέσας πάντα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἥδη ἡτοιμασμένης ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Νέαι φωναί, νέα ἔκρηξις χαρᾶς τῶν παίδων. Φυνή τις παρουσιάσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θύρας, διευθυνομένη εἰς τὸ μέγαρον, ἀντὶ ποδιᾶς φέρουσα λευκότετον χειρόμακτρον περὶ τὴν ὄσφυν αὐτῆς δεδεμένον καὶ κρατοῦσα χουλιάραν.

— Μὰ τί σοῦλθε χριστιανέ!... εἶπεν αὕτη μετὰ τόνου μετέχοντος ἐπιπλήξεως καὶ φαιδρᾶς ἐκπλήξεως. Βρὲ τί ἔκαμες; καὶ παληὸ κρασί, καὶ χοιρομέρι;... “Ω, δὲν εἶναι πεταμένα λεφτά; Μήπως, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ἔχουμε γιαπράκια;

— “Ε, καλὰ τώρα, Θηρεσία μου ἐπανέλαβεν εὐθύμως ὁ ἀνὴρ τὴν πρώτην μέρα τοῦ χρόνου θέλω νὰ τὴν περάσωμε ὅταν θέλει ὁ Θεός, καὶ ἐπειδὴ μὲ τὴ βοήθειά του, πᾶμε καλὰ, ἡ δουλειὰ δὲν λείπει, καὶ τὰ κέρδη μᾶς συγχωροῦν κἄτι τι νὰ βάνομεν κατὰ μέρος, ἡμποροῦμε νὰ κάμουμε μία μικρὰ σπατάλη.

Ἡ Θηρεσία ἐφάνη πεισθεῖσα διότι χωρὶς νὰ προσθήσῃ ἄλλο τι, κινῶσα τὴν χουλιάραν τῆς, διέταξε. Τότε λοιπὸν στὸ τραπέζι, διότι τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον.

Οἱ ὀξεῖς καὶ λευκοὶ ὀδόντες τῶν παίδων ἤρχισαν νὰ δάκνωσι τὰ λεπτὰ τεμάχια τοῦ χοιρομηρίου, ὅταν αἶφνης ἡκούσθη κτύπημα εἰς τὴν θύραν. Τάκ, Τάκ.

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἀνοίξε, Βασιτιανέ, ἔκραξε φωνή τις ἐκ τοῦ διαδρόμου τοῦ ὑπερῶου.

— Εἰμ' ἐγώ, ὁ Γιακουμής.

— “Ω! ὁ καλὸς μου κουμπάρος· ἀνέκραξεν ὁ Βασιτιανός, σπεύδων ἵνα τῷ ἀνοίξῃ.

Ἡ Θηρεσία ἔκαμε μορφασμὸν τινα, σημαίνοντα ὅτι ἡ ἔλευσις αὐτοῦ δὲν τὴν ἡχάριστεί· τόσον· οὗτος ἦτο καλὸς ἐργάτης, τίμιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ σπάταλος, μέθυσος καὶ ὅστις ἐφοβεῖτο τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐπὶ τοῦ Βασιτιανοῦ.

Ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν, εὐθυμὸς, ζωηρὸς, μὲ βλέμμα καὶ μειδίαμα τοῦ εὐτυχιστέρου ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Βασιτιανὸς προσέφερε θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ συμμερισθῇ τὸ λιτὸν αὐτῶν γεῦμα.

— Βρὲ τί λέτε! τί λέτε! ἀνέκραξε ὁ ἄλλος. Τὴν πρωτοχρονιὰ πρέπει νὰ τὴν περάσωμε μὲ μεγαλήτερη διασκέδασι... διασκέδασι πρώτης... Κι' ἦλθα νὰ σὲ πάρω, Βασιτιανέ, καὶ σὲ ὀδηγήσω ἀμέσως ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Φοίνικος» ὅπου μᾶς ἔχουν ἐτοιμάσει ἓνα τραπέζι πλουσιοπάροχο... Παρετήρησε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοὺς μορφασμοὺς τῆς Θηρεσίας καὶ ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ μεθ' ὅσης ἡδύνατο εὐπροσηγορίας καὶ τοῦ λόγου σας, ξέρεῖς τοῦ λόγου σας, κυρὰ ποῦ θὰ κοπιᾶσετε... Εἶναι καὶ ἡ γυναῖκά μου... Εἴμαστε ἐμεῖς κι' ἐμεῖς καὶ ἔχουμε ὅλοι τὰς γυναῖκάς μας. Εἶναι πράγμα τακτικὸ καθὼς θὰ ἰδῇτε.

— Καὶ τὰ παιδιὰ; διέκοψεν ἡ Θηρεσία. — Νὰ τὰ κλείσωμαι στὸ σπῆτι νὰ ἐνοχλοῦνται καὶ νὰ κάμουνε ἴσως ἄνου κάτου τὸ σπῆτι;...

— Τὰ παιδιὰ, βεβαιότατα... ἐμεῖς τ' ἀφίνομε στὸ σπῆτι... Ἀλλὰ ἂν θέλῃς νὰ τὰ πάρῃς μαζὶ σου κυρὰ μου...

— Στὸ ξενοδοχεῖο τὰ παιδιὰ; ὅχι, κύριε Ἰάκωβε, μὲ συμπαθῶς· ἐγὼ δὲν θέλω οὔτε ὁ ἄνδρας μου νὰ ἔλθῃ.

— Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι!... Εἶναι μία αἰτία, ὅπου ἄξιζει γιὰ ἑκάτὸ, τὸ ξέρεῖς; δὲν σοῦ τὰ εἶπα ἀκόμη ὅλα. Κι' ἄκουσε ἐδῶ... Ἐπειτα ἀπὸ τὴ λογοτριβὴ ὅπου ὁ Βασιτιανὸς κι' ἐγὼ ἐλάβαμε μὲ τὸν Ἀντώνη διὰ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπεργίας, ὅπου ἐκεῖνο τὸ ζῶον ἤθελε στανικῶς νὰ μᾶς κάμει νὰ λάβουμε μέρος....

— “Α! ναι εἶναι πράγματι ζῶον· διέκοψεν ἡ γυνή. — Εἶναι ἓνας ἀκαμάτης, ἓνας κακὸς ἐργάτης, ἓνας ὅπου δὲν λείπει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τίποτ' ἄλλο· καὶ ἀκόμη μάλιστα αὐθάδης....

— Ναί, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐὰν τὸν ἐξετάσῃς δὲν εἶναι κακός, ξέρεῖς.... Εἶναι ἓνας παλαιὸς σύντροφος καὶ εἶναι δυσάρεστον νὰ τὰ ἔχουμε κακὰ μὲ αὐτὸν· ἀκόμη δὲν ἐφιλιωθήκαμε καὶ τώρα μερικοὶ φίλοι ἐπεμβήκαμε καὶ ἐσυμφώνησαν ὅτι τὴν πρωτοχρονιὰν ἀνάμεσα στὰ ποτήρια καὶ στὴ χαρὰ θὰ ἐθάφταμε κάθε ἔχθρα καὶ θὰ ἐγενόμεσθε φίλοι ὡς πρῶτα. Καὶ πιστεύω ὅτι καὶ σὺ, Βασιτιανέ, δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῇς.

Ἡ Θηρεσία παρετήρει μετ' ἀγωνίας τὸν σύζυγον· ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς ἀνεκουφίσθη ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ ἀποκρίνεται.

(ἔπεται τὸ τέλος)